

[Justitsministeren.]

Selv mord. Hvis hun havde dypet Tærne i Sortedamssøen og rendte op til en Læge og paastod, at hun vilde begaa Selvmord, skulde han lade sig imponere deraf. Det kaldte man juridisk Fortolkning af § 1, jeg kaldte det Vrøvl, og jeg føjede dertil, at der var ingen fornuftig Læge, endsiges 3 Læger, som der her er Tale om, der i mindste Maade vilde lade sig paavirke af den Slags Paafund. Det er det, jeg har bebrejdet Lægerne. Hvis de vil holde sig til fornuftig lægelig Fortolkning af § 1, saa skal Juristerne nok besørge den juridiske Fortolkning.

Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg jo selv havde troet paa de strengere Straffe i 1924, medens jeg nu sagde i al Almindelighed, at jeg ikke troede paa Straf som moralsk forbedrende. Dette sidste var det ærede Medlem jo enig med mig i, og saa kan det jo for saa vidt være ret ligegyldigt, hvilken Opfattelse jeg havde af Straffens moralske Værdi i 1924. Jeg erindrer det ikke. Jeg ved ikke, om jeg ikke ser noget mildere paa det nu, end jeg gjorde i 1924. Jeg er tilbøjelig til at tro, at efterhaanden som jeg arbejder som Minister, ogsaa som Justitsminister, har jeg mindre og mindre Tro paa Straffens opdragende Betydning, det skal jeg gerne tilstaa. Men uanset om jeg har den samme Opfattelse som i 1924, saa var jo Spørgsmaalet dengang, om man fra Lovgivningsmagtens Side, fra Rigsdagens Side, vilde kunne forstaa eller gaa med til en saa voldsom Formildelse af Straffen i Forhold til Straffeloven af 1866; det var med andre Ord et praktisk politisk Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er jo ikke let at diskutere med, ikke af den Grund, som han selv tror, at han er sagligt vanvittig overlegen, men af en helt anden Grund, nemlig den, at han aldrig gengiver ens Udtalelser rigtigt og heller ikke ønsker at gøre det. Det ærede Medlem begyndte med, at der var jo ingen, der havde beskæftiget sig med hans Angreb paa Regeringen. Dette Angreb gik ud paa, at man ikke havde truffet de fornødne sociale Foranstaltninger, som Rusland svømmer over med, før man vovede et fremsætte dette Forslag, men at jeg afviste en saadan Betragtningssmaade som hans med et Smil. Nej, det gjorde jeg ikke, for jeg anvendte i Gaar i min Svartale en hel Del Tid netop paa disse Spørgsmaal, og jeg gjorde opmærksom paa, at det var en Forudsætning, hvad ogsaa Ordføreren for Socialdemokratiet her udtrykkelig har fremhævet, for

denne Lovs Ikrafttræden, at der forinden var truffet de Foranstaltninger, som man fandt passende og rimelige af Hensyn til de svangre Kvinder og til Børnene, og jeg tilføjer, at netop derfor har jeg udsat denne Lovs Ikrafttræden til 1. April 1938, idet der formentlig saa vil være tilstrækkelig Tid til at faa fremlagt de herhenhørende Forslag fra Befolkingskommissionen og faa dem behandlet i den høje Rigsdag. Derfor er det ikke nogen anstændig Fremgangsmaade, det ærede Medlem anvender her, som saa ofte før, naar han siger, at ingen har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om de sociale Foranstaltningers Betydning. Jeg har ikke afvist ham eller dem med et Smil, tværtimod, jeg har med allerstørste Alvor anmodet alle Partier om at være med til det Arbejde, der i saa Henseende maa foretages inden 1. April 1938.

Det er lige saa urigtigt, naar det ærede Medlem fremhævede, at jeg har angrebet Sovjetunionen. Jeg sagde udtrykkelig i Gaar, at jeg ikke kendte tilstrækkeligt til Forholdene derovre, til at jeg vilde rette noget som helst Angreb paa Sovjetunionens Forhold. Dertil skal man efter min Mening kende de indre Forhold nøje. Men saa meget ved jeg, og det er ved Tanken paa det, jeg smiler, at naar de hjemlige Kommuner betragter det store Rusland med dets økonomiske og sociale Forhold som et Paradis ved Siden af Danmark, saa er de længere ude, end de kan faa nogen Dansk, der ikke er aandssvag, til at følge med.

Det ærede Medlem mente, at jeg ikke turde eller vilde gentage mine Udtalelser om det russiske Eksperiment, og takkede mig, tror jeg oven i Købet, fordi jeg havde taget den Udtalelse tilbage. Nej, det har jeg ikke. Jeg betragtede det som et Eksperiment fra russisk Side at give Fosterfordrivelse fri, og jeg betragter det som en Indrømmelse af dette Eksperiments Fallit, at man nu ved Magtbud har indført Regler i Rusland, som vil virke og i sig selv er strengere end Reglerne i dette Forslag. Og naar det ærede Medlem taler saa meget om, hvad Befolkningen mener og ikke mener, saa maa jeg sige, at det er jo i hvert Fald ikke noget, der har nogen som helst Interesse i Diktatorlandene. Befolkningen som saadan kan jo ikke komme til at gøre sin Opfattelse gældende der. Jeg har nok set, at man i de Diskussioner, man har haft inden for det kommunistiske Parti i Rusland, særlig ogsaa fra Kvindernes Side, har været meget betænkelig ved dette Forbud mod Fosterfordrivelse af Hensyn til de daarlige Boligforhold. Men i øvrigt ligger der jo ikke nogen Vægt